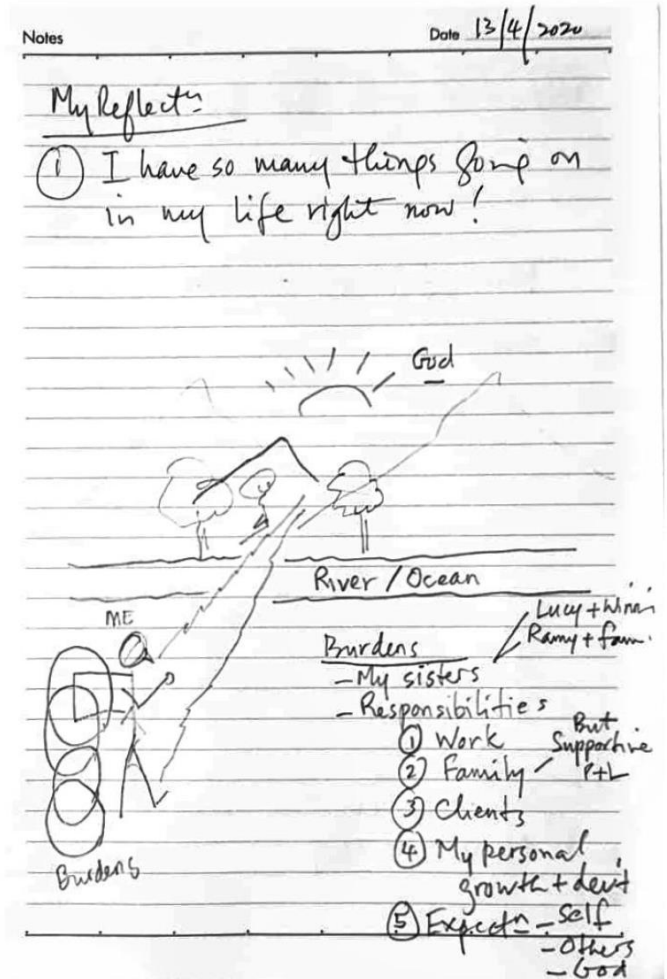

คำพยานจากผู้ที่เคยเข้าร่วมการเยียวยาความกังวลใจ โควิด 19

คำอธิบายของคำพยาน: การสะท้อนถึงความคิดและอารมณ์เพื่อตอบสนองหัวข้อที่ 4

ภาพวาดที่ 1:

ในขณะที่อยู่ท่ามกลาง ล็อคดาวน (ซึ่งสำหรับข้าพเจ้าแล้ว ได้เริ่มวันที่ 12 มีนาคม เป็นหนึ่งสัปดาห์ก่อนล็อคดาวนทั้งประเทศ เป็นอย่างทางการในวันที่ 18 มีนาคม) ข้าพเจ้ารู้สึกท่วมท้นกับการสูญเสียหลายด้าน เช่น รู่ๆ สมาชิกในครอบครัวหลายคนป่วย พี่สาวคนหนึ่งเจ็บหัวใจมากขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งต้องเข้าโรงพยาบาล พี่สาวอีกคนหนึ่งที่อยู่เป็นเนืองอกใกล้ก้านสมองอาการสามารถแย่งลงทุกได้เวลา หลานคนหนึ่งต้องไปโรงพยาบาลฉุกเฉินเนื่องด้วยโรคเบาหวานที่ควบคุมไม่ได้ ผลที่ตามมาคือเกือบจะเสียชีวิต แต่สิ่งที่ร้ายแรงที่สุด ล่าสุดคือความโศกเศร้าที่ได้รู้ว่าพี่สาวคนโตได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งตับอ่อนขั้นสุดท้าย หนึ่งสัปดาห์ก่อนล็อคดาวน แล้วสิ่งที่เกินกว่าที่พวกเราจะได้รับก็คือ หมอบอกว่าเขาอาจจะมีชีวิตต่อไปแค่ 4 ถึง 6 เดือนเท่านั้น เขาได้รับการบำบัดอยู่ห่างไกลจากบ้าน และห่างไกลจากสมาชิกครอบครัวทั้งหมด มากกว่านั้นไม่ว่าจะเป็นสามี, ลูก หรือแม้แต่พี่น้องของเขาก็ไม่สามารถอยู่กับเขาในเวลาที่สำคัญนั้นได้ การล็อคดาวนนี้อาจยาวนานเป็นเดือนๆ อาจเป็นไปได้ว่า เราจะไม่ได้เจอกับเขาอีกเลย จิตใจของเราแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ เรายังขอให้ทุกวันขอให้พระเจ้าเข้ามาอยู่ท่ามกลางเราในเรื่องนี้ นั่นคือสิ่งเดียวที่เราทำได้

Drawing 1

ข้าพเจ้ายังรู้สึกถึงภาระหนักในหน้าที่การงานในช่วงล็อคดาวนนี้ด้วย อุปสรรคในการใช้ชีวิตของลูกค้ำมากมายที่ข้าพเจ้าดูแลอยู่ในด้านบำบัดจิตใจให้พวกเขาที่กำลังสะสมมาอยู่ที่ข้าพเจ้า ความเครียดมีมากขึ้นเพราะต้องเรียนรู้วิธีการสื่อสารรูปแบบใหม่ การให้บริการลูกค้ำผ่านอินเทอร์เน็ต และหาวิธีใหม่ๆ ที่จะเริ่มต้นหลักสูตรที่กำลังสอนอยู่นั้นผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนองความต้องการของคนได้ ความคาดหวังของข้าพเจ้าที่มีต่อตัวเองและผู้อื่นที่กำลังทับถมอยู่ภายในอย่างหนัก

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกำลังแบกภาระหนักเหล่านี้ซ้อนทับกัน ข้าพเจ้าเห็นดวงอาทิตย์อยู่ไกลออกไปในภูเขาสูง "การคาดหวังคือกลับถึงบ้านก่อนพระอาทิตย์ตก..." แต่ข้าพเจ้าจะต้องข้ามแม่น้ำและมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ต้องขึ้นเขาลงห้วยเพื่อจะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง ความคิดและภาพนั้นแจ่มชัดในความคิด มันมีเส้นเวลา พระเจ้าอยู่ตรงนั้น เลยภูเขาขึ้นไปข้าพเจ้าต้องไปถึงให้ได้ แต่ภาระที่แบกรับอยู่นั้นช่างหนักหนาเหลือเกิน

เมื่อกระบวนกรของเราได้อ่านข้อพระคัมภีร์โรม 8:38-39 อย่างอ่อนโยน ถ้อยคำเหล่านั้นได้พุ่งเข้ามาที่ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคำที่เหมาะสมมากและพูดตรงกับสถานการณ์ของข้าพเจ้า

“ไม่มีอะไรสามารถพรากเราไปจากความรักของพระเจ้าได้”

ไม่มีอะไร ไม่มีอะไร ไม่มีอะไร ไม่ว่าจะ เป็นมหาสมุทร ไม่ว่าจะ เป็นเหวลึก ไม่ว่าจะ เป็นภูเขาสูง

“ในบรรดาสิ่งที่ทรงสร้างไว้...ไม่มีเลย”

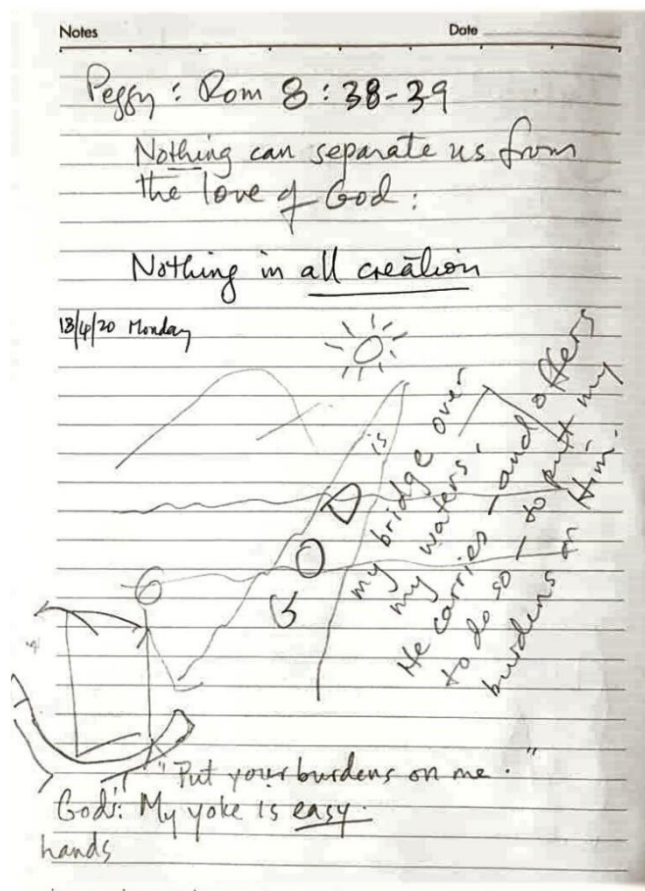
พระคำก็เปลี่ยนภาพนั้นให้ข้าพเจ้า

ภาพวาดที่ 2:

ข้าพเจ้าได้ยื่นพระเจ้าตรัสว่า “วางภาระบนเราสิ เพราะแอกของเรา นั้นเบา

ในทันใดนั้นข้าพเจ้ารู้สึกถึงพระหัตถ์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ยกภาระหนักหลายอย่างบนไหล่ข้าพเจ้าออกไป ในขณะที่ข้าพเจ้าใคร่ครวญต่อไป ข้าพเจ้าเห็นภาพทางเดินที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ อยู่เหนือมหาสมุทรกลายเป็นสะพาน เหมือนปูพรมอยู่เหนือมหาสมุทร และพระเจ้าเองกลายเป็นสะพานของข้าพเจ้า ความหวังของข้าพเจ้าถูกปลุกขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลาย (ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้าร้องไห้ไม่หยุด จึงปิดลำโพงและปิดวิดีโอ) ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงภาระหนักถูกยกขึ้นจากไหล่ข้าพเจ้า เหมือนกับว่าพระเจ้าแบกภาระนั้นให้ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้รับพระพรมากในหัวข้อนี้ แม้ว่าจะไม่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากโควิด 19 ก็ตาม แต่ก็ได้เห็นภาพของสถานการณ์อันยากลำบากต่างๆ ที่ได้พบในปัจจุบัน

Drawing 2